

Către Fundația „General Ștefan Gușă”

Gl. lt. Oprea Nicolae

Pe timpul cât am lucrat la Oradea, periodic desfășuram pregătire în zona localității Cincu din județul Brașov; de regulă, aici ne „confruntam” cu unitățile din Turda, Tg.-Mureș. Uneori câștigam, alteori pierdeam. Victoria sau inamicul nu depindea numai de noi (a se înțelege cei care mânuiau tehnica), ci de conducerile unităților din care făceam parte, în speță de justetea hotărârilor pe care le luau.

Noi, micii comandanți de plutoane și campanii eram prieteni, indiferent că eram dintr-o tabără sau alta, discutam adesea, sau mai bine zis ne lăudam fiecare cu comandanți noștri (a se înțelege comandanții de regiment). Îmi amintesc că toți vorbeam cu stimă și respect despre generalul Gușă, vedeam în domnia lui un model, o țintă de atins.

Personal, nu l-am întâlnit până în 1979, când am fost repartizat, după absolvirea Academiei Militare, la Regimentul 2 Tancuri, Tg. Mureș, pe funcția de șef al cercetării. La puțin după prezentarea în unitate (Regimentul 2 Tc) am fost detașat la comandamentul Diviziei 6 Tancuri pentru 10 zile în scopul participării în cadrul comandamentului la o aplicație care s-a desfășurat în zona Banatului. Pe timpul aplicației am fost cazați la o unitate de pe Cale Girocului în Timișoara. Prima întâlnire cu gen. Gușă a fost într-o noapte, târziu. Lucram la harta cu hotărârea comandantului D. 6 Tc, care urma să se raporteze a doua zi. Era destul de târziu, după ora 2. În încăperea în care lucram a intrat col Gușă (în acea vreme șeful Statului Major al D. 6 Tc), îmbrăcat destul de lejer, și s-a așezat la masa unde lucram începând să lucreze efectiv la hartă. Îmi amintesc că am lucrat cel puțin o oră, o oră și jumătate, timp în care am comentat fiecare acțiune desenată pe hartă. După consumarea acestui episod, mi-am dat seama că, practic, domnul Gușă m-a supus unui test privind pregătirea. Din acel moment, între noi s-au stabilit relații trainice bazate pe respect, încredere și sinceritate. La sfârșitul anului 1980, domnul Gușă m-a propus pentru funcția de șef de Stat Major la R. 2 Tc funcție pe care am fost numit. Până la acea dată întâlnirile mele cu domnul general Ștefan Gușă erau doar la aplicații, după numirea mea ca șef de Stat Major la R. 2 Tc, am analizat de ce m-a propus pe mine în funcție și nu pe alții. Concluziile la care am ajuns au fost definitive pentru activitatea ulterioară.

Generalul Gușă era omul care în relațiile de serviciu, precum și-n afara lor, pune pe locul numărul unu cuvântul, urmat de răspundere, sinceritate, omenie și demnitate. Nu-i plăceau lucrurile făcute pe jumătate, îi plăceau cele făcute temeinic, nu pe fundal de nisip, nu-i iubea pe cei care erau „specializați” în simple zvonuri.

Generalul Gușă a fost un om tare, i-a plăcut să se „ia” la luptă cu viața, în sensul că nu a fost un plagiator de idei; avea principii ale lui pe care le avea și pe care le promova și apăra.

Au trecut anii și în 1984 m-a propus comandant de regiment tot în Târgu Mureș, unde am fost și numit.

Printr-o scurtă „istorioară” doresc să relievez modul cum promova relațiile de serviciu.

Era în primăvara lui 1984 când m-a chemat la dânsul la birou. Mi-a spus că peste puțin timp (aproximativ 12 zile), la Tg. Mureș, se va desfășura convocarea Comandamentului Armatei a 4-a condusă de către general Topliceanu. În programul convocării era propusă o zi pentru prezentarea tehnicii, care ar dori să se desfășoare la R. 2 Tc. În acest scop ar dori să-i prezint până a doua zi o schiță de plan și din punct de vedere logistic, de ce era nevoie.

M-am prezentat a doua zi și i-am făcut propuneri, pe care le-a completat cu propriile idei. L-am rugat de asemenea să nu trimită pe nimeni din comandamentul diviziei pe timpul pregătirii, ceea ce s-a și întâmplat.

A venit ziua convocării: dimineață m-a sunat înaintea reunității în unitate și m-a întrebat cum stăm; i-am spus că suntem gata. După convocare, gen Topliceanu i-a mulțumit generalului Gușă pentru modul cum a fost organizată activitatea.

Din acel moment, cât am lucrat împreună, nu m-a mai controlat pe parcursul pregătirii unei activități, aveam discuții și la terminare. Cele relatate mai sus mai scot în evidență încă o trăsătură a comandantului general Gușă, încrederea în oameni.

Generalul Gușă nu avea stări comportamentale diferite, n-a fost actor, a fost apropiat oamenilor, s-a aplecat cu multă sollicitudine față de necazul celor din jur. A fost un om foarte sensibil sufletește, n-ar fi jignit pe cineva pentru nimic în lume. A iubit oamenii, a crezut că toți sunt la fel ca dumnealui – sinceri, deschiși, de cuvânt. Din păcate, uneori s-a mai și înșelat, așa cum recunoștea cu puțin timp înainte de a trece în lumea celor veșnice.

A fost un militar de excepție, avea un pronunțat spirit organizatoric, surprindea pașii următori. N-a fost luat prin surprindere niciodată de evenimente.

N-a întreprins nimic fără o analiză temeinică, nu a „aplecat” urechea la zvonuri, la bârfe. Concludentă este următoarea relatare : în vara anului 1985, la unul din ... s-a produs o mică altercație între militari și un grup de țigani, care nu afecta cu nimic capacitatea și forța

Unuia dintre „prieteni” mei i-au prezentat cazul mult amplificat, după ei, cazul ar fi pe punctul de a declanșa al treilea război mondial. Generalul Gușă i-a ascultat, dar nu a luat nici o măsură. M-a chemat pentru a-i prezenta cazul. I l-am relatat cu lux de amănunte și i-am propus măsurile în scopul înlăturării cauzelor. A fost de acord, iar pe „zvonași” i-a persiflat. Îmi amintesc o remarcă „așa-s tinerii, mai greșesc, datoria noastră este de a nu le oferi ocazii să greșescă”. Cu aceasta, evenimentul s-a închis pentru totdeauna.

După ce a plecat din Târgu Mureș, periodic mă întâlneam cu dumnealui, de fiecare dată lăsa să se înțeleagă că sunt multe greutăți, în special pe linie juridică, cu care se confruntă armata. La început a avut și unele probleme privind stilul de muncă. Fiind cu un stil de muncă la Tg. Mureș, acesta nu s-a potrivit la unele strategii.

Privind evenimentele din 1989, cred că cel mai înțelept ar fi să lăsăm istoria să le consemneze și să le interpreteze. Susțin acest lucru, deoarece indiferent unde ne situăm, tot subiectivi suntem. Interpretarea obiectivă este exclusă, ca urmare, noi putem fără teamă să întocmim un jurnal al activităților, în ordine cronologică, cum s-au desfășurat acțiunile.

Generalul Gușă a fost un om care iubea oamenii, nu și-a pierdut încrederea, speranța, iubea viața. După 51 de zile de stat în pat, când l-am vizitat la spital spunea: „Când mă voi face bine, nu mai am nevoie decât de un castron de mâncare, de o ceapă și mămăligă”.

Generalul Gușă a fost un om puternic, cu o voință de fier, nu-i plăceau lucrurile pe jumătate, niciodată n-a „căzut” în beznă, în sensul că, înaintea fiecărei activități făcea o analiză temeinică.

General locotenent Oprea Nicolae